

ת"ד 4518/03/17 - מדינת ישראל נגד ליאורה צבי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4518-03-17 מדינת ישראל נ' צבי

לפני כבוד השופט ענת יהב	
המאשימה:	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת:	ליאורה צבי

החלטה

בפניי טענת הסנגור כי אין להשיב לאשמה.

האשמה המיוחסת לנאשמת הינה כי ביום 18.11.16, בשעה 11:30 לערך, נהגה בקלות ראש, לא נתנה תשומת לב לדרך, נכנסה לתוך הצומת בניגוד לאור אדום שברמזור בכיוון נסיעתה וזאת כאשר נהגה רכב סוזוקי שמספרו 7327433 ברמת גן ברחוב רש"י מצפון לדרום והתקרבה לצומת עם רחוב ז'בוטינסקי, הצומת מרומזר ומערכת הרמזורים פעלה כתקנה. אותה שעה נהג אסף נחמיאס (להלן: "הנפגע") אופנוע מספר 8382452 ברחוב ז'בוטינסקי ממזרח למערב, משמאל לימין הנאשמת, נכנס לתוך הצומת בחסות אור ירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו וכתוצאה מנהיגת הנאשמת שני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נחבל הרוכב חבלה של ממש, הורדם והונשם וכן נגרמה לו פגיעת ראש חמורה ביותר עם זעזוע מוח קשה עם הכרה מעורפלת והפרעה קוגניטיבית בנוסף, נגרמו לו שברים מרובים ביד, בעצמות הפנים (ארובת עין, סינוס, עצם זיגומית), הוא נותח ואושפז בבית חולים תקופה ממושכת וביום 19.12.16 הועבר לשיקום במסגרת בית חולים, נכון למועד הגשת כתב האישום הרוכב נזקק לאפוטרופוס ונעדר מסוגלות למסור עדות, כן ניזוקו כלי הרכב המעורבים - עבירות בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 [6739] ובניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 [2011].

מטעם התביעה העידו:

איריס נחמיאס (ע"ת 1); לי פוקס (ע"ת 2); אור משה דימיטשטין (ע"ת 3); רס"ל יצחק חסאן (ע"ת 4); רס"ר יריב ליכטנשטיין (ע"ת 5); רס"ר רועי טולדנו (ע"ת 6); דורון קישון (ע"ת 7); רס"ב ג'קי נמר (ע"ת 8); ד"ר דרור טופר (ע"ת 9); ד"ר יהונתן גלזר (סומן בטעות בפרוטוקול ע"ת 9 אף הוא ותוקן על ידי לע"ת 9א'); ד"ר מאיר קסטנבאום (ע"ת 10); ד"ר פביאן גרסטנהאבר (סומן בטעות בפרוטוקול ע"ת 10 אף הוא ותוקן על ידי לע"ת 10א').

מקריאת הבקשה עולה כי בקשת הסניגור מושתתת על שני אדנים, **האחד**; שבחובו טענות כלפי חסרונן של ראיות אשר אמורות להימצא בתיק אליבא דדעתו ואינן. ואילו **השני**; טומן בחובו טענות כלפי הראיות אשר אכן מצויות בתיק, כפי שיבואר לתתא.

תגובת המאשימה לטענת ההגנה הינה כי, עלה בידה לעבור את הרף של 'ראיות לכאורה' ואף מעבר לכך, וכי לא יהא זה נכון לומר כי אין תשתית ראייתית כנגד הנאשמת. עוד טוענת המאשימה כי הובאו ראיות לרבות עדויותיהם של עדים ניטרליים שמהן עולה כי רכב הנאשמת גלש לתוך הכביש בעוד רמזור אדום בכיוון נסיעתם, לעדים אלו, אשר נסעו אחר רכב הנאשמת אין כל אינטרס כל שהוא לומר אחרת, זולת את מה שראו.

דין והכרעה:

ראשית, אסלק מדרכי טענות לעניין הראיות אשר אינן מצויות בתיק אשר הוגדרו ע"י הסניגור כ"הראיות ה"אבודות"

הסניגור מונה מספר טענות כלפי הראיות אשר אינן מצויות בתיק כדוגמת אי גביית עדות מרוכב האופנוע, דבר אשר היה ביכולתו לסלק את העננה סביב זהות הפוגע ומידת הפגיעה כאשר הסניגור העלה טענה כי הנפגע נפל מהמיטה במהלך ימי אשפוזו עד שהוצרך לידי ביצוע בדיקת C.T..

בנוסף, טוען הסניגור כי החוקר נמנע מחקירת עדים אובייקטיביים, כאשר לגבי אחד העדים נכתב שמכשיר הטלפון מנותק ולגבי השני צוין כי סירב להזדהות ומסר כי לא ראה את התאונה. כמו כן טוען הסניגור כי, הבוחן המשטרתי ע"ת 6 נמנע מחקירת הנפגע, התנהל בצורה בלתי מקצועית ובלתי ראויה כאשר לפי הכתוב בבקשת הסניגור "התנהל במקרה הטוב בצורה רשלנית חמורה ובמקרה הרע ועפ"י החשד ובזהירות הראויה ביקש להטיל שלא כדין **ממניעים השמורים** **עמו** את האחריות על התאונה על הנאשמת, תוך שהוא מפר שלא כדין הנחיות והוראות מקצועיות אותן הוא מכיר היטב מתוקף תפקידו וניסיונו הרב" (הדגשות שלי ע.י.).

כן טען הסניגור למעורבות אישית של ע"ת 6 וכדבריו "מידת ומהות הקשר "משפחתי, חברי, אחר.. בין הבוחן טולדנו לבין אשת רוכב האופנוע נותרו לפחות **לעת הזו** בסימן שאלה בלתי פתור" (הדגשות במקור ע.י.). עוד ציין הסניגור כי זהו דבר אשר היה יכול להתברר בקלות לו ניתן לידי צו מחקרי תקשורת בין הבוחן לבין אשת רוכב האופנוע....

בית המשפט העלה את האמור על הכתב על מנת להביע מורת רוחו מהתנהלות הסניגור הן במהלך הדיונים עת הביע זלזול בעדי המאשימה וכלה ברמיזות שצוינו לעיל.

בית המשפט לא התרשם כי קיים קשר סמוי בין בוחן התנועה (ע"ת 6) לבין אשת הנפגע (ע"ת 1). בית המשפט התרשם כי העדים אינם מנסים להטות את עדותם מי לכיוונו של מי ואף אינם מפרזים בה. בית המשפט התרשם בתמים כי ע"ת 1 עסוקה בהתמודדות עם המשבר אשר רבץ לפתח משפחתה בפתאומיות עם התרחשותה של התאונה וכמו כן התרשם בית המשפט מעדותו המקצועית של ע"ת 6.

יצוין כי יתר טענותיו של הסניגור לעניין ראיות אשר אמורות להימצא בתיק ושאינן נמצאות ומבלי לקבוע מסמרות לעת הזו - ייתכן ויהא כוחן יפה לשלב ההוכחות או לשלב הסיכומים אולם, לא מצאתי בהן די על מנת לעמוד ברף הנדרש על מנת לפטור את הנאשמת מלהשיב לאשמה.

טענות הסניגור כלפי ראיות המצויות בתיק אשר הוגדרו בבקשה כ"ראיות הנמצאות"

הסניגור מסתמך בבקשתו כלפי מרבית העדויות אשר נשמעו בתיק (ע"ת 1, ע"ת 2, ע"ת 3, ע"ת 4, ע"ת 6, ע"ת 7, ע"ת 8) כאשר על עדויות הרופאים הוא מסתמך לעניין האחריות וטוען כי אינם מורידים או מעלים בשאלת האחריות והגורם לתאונה. אולם ניתן לטענתו, להסיק מתוכן כי בימים הראשונים רוכב האופנוע היה כשיר לענות לשאלות המשטרה במסגרת חקירה או גביית עדות.

באשר לעדותה של ע"ת 1, הסניגור סומך טענותיו על כך שהעדה ציינה כי כל רצונה הוא ש"יעזבו אותה בשקט" וכי בעלה אינו זוכר דבר וציין כי לא הוצג מסמך רפואי המאשר כי דבריה של ע"ת נכון למועד סמוך לת.ד.

באשר לעדותה של ע"ת 2, הסניגור מצטט יריעה נרחבת מהפרוטוקול ומוציא דברים מהקשרם, אולם גם לו היו מסקנותיו נכונות הרי שאף מקומן אינו בהליך דן ושעתן יפה לסיכומים או לשלב ההוכחות ואין בהן די על מנת לפטור את הנאשמת כדלעיל.

הסניגור מבקש לסמוך בקשתו גם על עדותו של ע"ת 3 (בעלה של ע"ת 2) אותה הוא מבקש להפריך אף ניסיון זה, אין בו די על מנת לפטור את הנאשמת מלהשיב לאשמה. לעניין עדותם של ע"ת 2 וע"ת 3 אבאר בהמשך.

כלפי ע"ת 4, טוען הסניגור לעניין אי הימצאות עד חשוב ורלוונטי לטעמו וכי מציין כי העד חזר בו במהלך עדותו לעניין מיקום האופנוע והזנתו ממקום התאונה.

הסניגור מפרט בהרחבה וכפי שאף בית המשפט פירט לעיל לעניין ע"ת 6 כאשר הוא רומז לנגיעות אישיות של העד, אשר עפ"י התרשמותו של בית המשפט, אין להן על מה לסמוך. הסניגור מציין כי כאשר עומת ע"ת 6 לעניין מיקום הרכב חזר בו לאחר שהוצגו בפניו ראיות לכך וכן, ציין את אי הימצאות סימני בלימה על האופנוע, על צילום תיק החקירה בידי ע"ת 1, טיב הקשר בינו לבין אשתו של רוכב האופנוע ושלל מסקנות אשר עולות על הכתב כעובדות לאמיתות ולא כן הוא, טיבן וטבען של טענות אלו הינן לשלב הסיכומים או לשלב ההוכחות ואין לסניגור על מה שיסמוך לעניין מענה לאשמה שאף לו היה בהן די, הרי שאין זה מקומן.

לעניין עדותו של ע"ת 8 ציין הסניגור כי הוא מסתפק בהערותיו של בית המשפט בהחלטה מיום 28 במאי 2018 ועל כן לא נדרש אליה.

את עדותו של ע"ת 7 הביא הסניגור כתימוכין לכך כי לא ניתן לומר בוודאות, נכון ליום התאונה כי אכן הרמזורים פעלו כתקנם. לטעמי, אין זה מעלה או מוריד לשאלת מענה לאשמה שכן, אף **לו יצויר כמשל**, ולו בתסריט האופטימי ביותר עבור הנאשמת כי תנועת הרמזורים לא פעלה כתקנה הרי שלכל היותר, ניתן יהא להניח או לקבוע כי התרחשה 'רשלנות תורמת' כאשר גם לצורך קביעתה - יש להשיב לאשמה.

המצב המשפטי:

כידוע, בשלב זה די בראיות לכאוריות ואפילו דלות כדי להורות לנאשם להשיב לאשמה, וביהמ"ש איננו נכנס לשאלת אמינות העדויות ומשקלן.

על הסניגור להראות כי אין בראיות שהוגשו לביהמ"ש כדי לבסס הרשעה, אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי (ראה ספרו של י. קדמי **"על סדר הדין בפלייליים"** חלק שני, עמ' 1048).

5129371

54678313 לא אכביר מילים לגבי משמעות המילים "ראיות לכאורה", אך אדגיש כי בבש"פ 4192/97 **חסין נ'**

מ"י (תק-על 97 (2), 16), נקבע ע"י כב' הש' דורנר כי **"ראיות לכאורה עפ"י ס' 158...הן ראיות בלבד**

ומשקלן, כל עוד אינו מופרך, אינו רלוונטי ואין הן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות את הראיות המפלילות או אף סותרות אותן" (ההדגשות שלי ר.ל.).

בית המשפט התרשם מעדויותיהם של ע"ת 2 וע"ת 3 (להלן: "העדים"), כי הינם ניטרליים ומהימנים ונטולי אינטרס לעניין תוצאות ההליך. העדים, שהינם רופאים, נסעו אחר רכב הנאשמת כאשר עפ"י עדותם, רכב הנאשמת גלש לתוך הצומת כאשר האור האדום מופיע לכיוון נסיעתם שהוא כיוון נסיעת רכב הנאשמת ומיד עם התרחשות התאונה יצאו להגיש עזרה והעניקו טיפול רפואי ראשוני במקום עד להגעת מד"א, העדים אף עמדו בחקירתו הממושכת של הסניגור ובית המשפט התרשם שיש בעדותם למלא את הרף הלכאורי הנדרש לעניין מענה הנאשמת לאשמה וכן אני מורה.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ט, 16 אפריל 2019, במעמד הצדדים.